

Fyn Rundt fra Bogense

Tuborg Fyn Cup 21-22-23- maj 1998

Besætningen er **Lars Oudrup**, skipper,- **Peter Gerdes**, min ældste søn,-
Kim Ahle, min svigersøn,- **Morten Meilby**, Kims meget nære ven,
og undertegnede- **Lise Gerdes**.

Forberedelserne til denne for os menige første tur Fyn Rundt tog sin begyndelse på en fælles vinterferie til Idre Fjell i Sverige feb-98, nærmere bestemt uge 7. Her var hele familien samlet plus Morten og Maria, som er Sanne og Kims meget gode og nære venner. Vi havde fyldt to store luksushytter op, - de med små børn i den ene og vi andre i den anden. Denne skiferie var Lars' første overhovedet og i forlængelse af dette, faldt talen selvfølgelig på sejlsport, som jo er Lars' store passion. Beskrivelsen af de mange kapsejladser min mand har deltaget i tændte øjeblikkeligt de store drenge til at ville deltage i en Fyn Rundt.

Indtil flere gange så det dog ud til, at det hele ville løbe ud i sandet af mange årsager. For det første har foråret været ualmindelig koldt, så istandsætningen af Shamoo med flere mangler i kapsejladsoøjemed trak derfor i langdrag. En planlagt træningsweekend 2. -3. maj måtte også aflyses, da vi ikke kunne få båden i vandet pga., at DK blev ramt af storkonflikt, fordi arbejdsmarkedets parter ikke kunne blive enige om de nye overenskomster. Strejken varede i ti dage begyndende nøjagtig den dag, vi havde fået en aftale med vores vognmand om at tippe Shamoo i vandet.

Det eneste af vores "fremmede" besætningsmedlemmer, der nåede at få en prøvesejlads og få en sporadisk orientering angående skøder, fald, spil o. lign almindelige ting på båden, var Kim. Han og Sanne var i Fredericia pga. en 50- års fødselsdag, og i den forbindelse blev der tid til en lille tur Fænø rundt af 2 - 3 timers varighed.

Kr. Himmelfarts ferien skulle danne tidsrammen om projektet. Sanne var forblevet herhjemme efter fødselsdagen i den foregående uge med sine to børn, Elisa på 3½ og lille Philip på 1½ måned. Peter ankom allerede tirsdag, og onsdag ankom Kim, Morten, Maria og deres Cecilie på 2½ år. De havde lånt mit eksklusiv-kort, men alt var kaos, så al pladsbestilling og kort var suspenderet, biler kom over i den rækkefølge, de ankom., så det var en træt flok rejsende, der stak indenfor kl. 23 om aftenen til natmad, og da alle trængte ret hurtigt til søvn, steg de alle til køjs kort tid efter.

Torsdag 21. maj fik Kim og Peter bragt en bil til Bogense lystbådehavn, så vi kunne komme hjem om aftenen, når vi havde sejlet Shamoo til startstedet. Denne sejladsskulle skulle gøre den ud for første, sidste og eneste prøvesejlads, den samlede besætning fik foretaget sammen.

Frokost på Atlasvænget 3 ca. kl. 13 samme dag inden afgang med Shamoo, så den kunne ligge klar til næste dags start på kapsejladsskullen. Lars havde været ovre i Middelfart, hvor vi har Shamoo liggende normalt for at checke de sidste ting. I den nyligt installerede lanterne i toppen af masten var pæren sprunget, inden vi havde haft brug for den, så den skulle vi næste dag have skiftet. Der var anbragt 3 sæt dyner, så vi havde mulighed for at få en lille lur, hvis nu vinden var alt for svag, så turen ville trække i langdrag.

Turen til Bogense ved 14.30- tiden tog sin begyndelse i noget hårdt vejr, 8-10m/s og

vinden NV for rebet storsejl og den selvslående fok. Småregn i perioder fulgte os. Det mindede mig lidt om Lars' og min minderige tur, da vi bragte båden hjem fra Stockholm sidste Kr. Himmelfart-97.

Her viser Kim Morten hvordan et spil anvendes.

Turen tog godt tre timer, inden vi ankrede op ved bro 3. Hurtigt herefter lagde to tre kølbåde sig udenpå. Der var tilmeldt små 400 både oprindeligt, så der var bare kamp om pladserne. Vi fik udleveret nr. 383 samt logopapir til at notere på ved de obligatoriske målepunkter/steder. Kyo med Falk Kaempfe og hans besætning var også ankommet. Kyo er søsterskib til Shamoo, Havkat 31 med Lars som konstruktør. Hjemme igen 18.30 til Sanne og Marias talrige hakkebøffer, nye kartofler, salat og græsk tzasiki-salat med masser af hvidløg. Barbier Rioja rødvin og ost rundede aftenen af og is til de mindste.

Fredag 22. maj var alle tidligt oppe, og der blev hentet morgenbrød i lange baner til alle 12 overnattende. Der var rigeligt indkøbt, så af resterne smurte Peter og jeg

frokostsandwicher til brug til første måltid i Bogense. Afgang Atlasvænget kl. 10 efter et hurtigt kik indenfor hos Lars' forældre. Lars' mor er ikke rask, så lidt opmuntring var tiltrængt.

Ankomst Bogense i bil 10.30, hvor Lars efter indkøb af nye pærer blev hejst op i vores 16 meters høje mast, så han kunne skifte lyset i toppen. Morten fik købt rigtige sejlergummistøvler, da erfaringen fra gårsdagens regnvejr var våde og kolde tæer, hvis han kun havde kondisko på.

Vores starttid var 14.15 sammen med de store kølbåde, bl.a. Nokia, Moleræseren, Djursland, og 4 andre flerskrogsbåde, Kyo (Falk Kaempfe), Nielsen-trio (Niels Ørum), Fliegenklatsche (D), og Dragster (Einar Kjær). Vejret var ikke det smukkeste, men en god vind på 6 m/s fra NØ gav en pæn start mod det første meldepunkt ved Fænø. Den nye grøn-blåtmønstrede spiler og spilerstage kom hurtigt i brug, da vinden jo blæste agten for tværs. Melding til Sanne og Maria og co., med tidspunkt, hvor vi regnede med at passere Den gl. Lillebæltsbro. Det var lige ved at være for sen en melding, men de nåede at få et spilerbillede af min meget smukke fødselsdagsgave til Lars. På det tidspunkt var vi foran Kyo og var ved at komme forbi en sværm af de tidligere startede kølbåde. Vi havde passeret Strib Fyr ved 15.30 - tiden, med opringning til Lars' far, så også han kunne følge med. Vores spiler var nem at få øje på, så det var ikke noget problem for ham at få øje på os.

Bedst som vi strøg af sted med en pæn føring, som var øget med et mindre forspring siden Jens' og Lillys hus, foran Kyo, lød der et brag, - og ud til styrbord for den pragtfulde spiler. Nedhalet til den var hoppet op af klemmen, - vi havde ikke fået den sat ordentlig ned. De voldsomme kræfter, der nu var sluppet løs, fik den store stage til at opgive ævred, - den brækkede simpelthen over på midten! Så var det ellers med at få bjerget spileren, inden den ellers ville droppe i vandet. Skippers råb om : ”..det her er alvorligt!” fik alle mand i fulde omdrejninger med omtalte redningsaktion. Da det var overstået, var vores største ærgrelse nok, at Kyo havde halet vores fine føring! Vi kunne lige fornemme hans besætnings optimisme ved synet af uheldet. Det var nok den eneste gang, vi hørte vores rolige skipper råbe af fuld hals, så det var virkelig en ekstrem situation!

Lars kløede sig i håret, rev sig i næsen og i skægget. Disse mellemhandlinger gik der omkring 5 min med. Spekulationerne gik ud på, om Lille Mys meget mindre spilerstage ville kunne klare lidt af opgaven med at få spileren i funktion igen. Lars havde ellers været tæt på at lade den blive hjemme, da han bestemt ikke havde regnet med, der kunne blive brug for den, men nu lå den der og hvorfor så ikke prøve den? Som tænkt så gjort, - den lille stage blev sat på og forsvarlig fæstnet i først klemmen og så om et spil, så ikke den skulle lide samme skæbne som forgængeren. Den var en fjerdedel kortere og ½ så tyk i diameter, men op kom spileren igen om end ikke så optimalt placeret som før, men det var dog en absolut efter forholdene brugbar løsning, der atter fik os på banen, så vi fik en chance for at følge med de andre konkurrenter. Resultatet blev, at vi fortsatte vores overhaling af flere og flere kølbåde, nu mange, der var sendt af sted i første start. Fænø mærkepunktet var nået 16.30 Humøret steg selvfølgelig i takt med den atter øgede fart, og mest steg det, da vi ved Wedellsborg atter befandt os i Kyo's behagelige selskab. Det gav lidt ekstra adrenalin i årerne. Kyo var jo den båd, vi i sagens natur allerhelst ville vinde over, og vi følte det var det samme, der drev Falk og hans besætning. Han var lige ovre inden starten for at lure, og der fortalte vi ham, at denne tur kun var ment som en familietur, da ingen af besætningen havde været med i en kapsejlad før, endsige havde sejlet før!

Det troede han vist ikke rigtig på, da han og Lars har foretaget sig flere kapsejladser i tidens løb, og de kender hinanden rigtig godt, så det kunne han ikke forestille sig, selvom det ikke desto mere var sandheden!

Peter styrer iført sydvest og solbriller.

Helnæs mærket var vi fremme ved 22.15. Vinden var løjet af til 3 m/s, men stadig fra NØ. Vores varme mad bestod af en ordentlig portion gullasch og nye kartofler og en øl. Den blev indtaget i hold, skipper blev fodret på sin rorsplads som et andet spædbarn, så ikke der gik god og dyrebar tid til spille bare på grund indtagelsen af mad! Han er den, der skal være på mærkerne hele tiden i denne noget uøvede besætning. Dette foregik ved 19- tiden. Alle var hundesultne dels pga. spændingen og dels den megen friske luft. Turen i pantryet var ikke noget problem, da vejret ikke var tilnærmelsesvis så hårdt som på vores hjemtur sidste år; men det kan jo også være, at jeg har vænnet mig noget mere til vipperiet. Te- reservoiret blev ved samme lejlighed opdateret, så ikke vi kom til at fryse, efterhånden som natten faldt på. Vores smurte sandwiches havde fungeret som frokost inden afgang fra Bogense med masser af te

til.

Inden vi nåede Helnæs, var der så meget ro i lejren, at jeg havde set mit snit til en lur 21.30 -22.15. Vel opstanden igen trak vi alle i noget varmere tøj, og alle mine medbragte varme huer og handsker vakte glæde og tilfredshed, da det blev koldere og koldere. Natmad i form af gode tykke skiver græskarbrød med ost og leverpostej med agurk blev indtaget ved 23- tiden og afsluttet med en stiv whisky (Glenfiddich), som jeg også havde hældt på et par lommelærker i sidste sekund, inden afgang om morgenen; det gav også lidt til varmeproduktionen.

Lidt før Svendborgsund havde vi taget spileren ned og havde sat den store genua. Vinden var i mellemtiden samtidig gået ned fra 3 m/s til absolut 0, så en vindstille gennemfart af Sundet ventede os. Natten var helt fantastisk smuk med det spejlblanke vand, - af og til med små bitte krusninger på overfladen forårsaget af umærkelige briser. Disse briser lykkedes det os af og til at fange med genuaen, som Peter og jeg med stor tålmodighed holdt så langt fremme, vi kunne i ca. 1½-2 timer, mens Kim holdt øje med forhindringer forude. Fulgt på vej af jazzmusik fra en hal gjorde hele sceneriet endnu mere stemningsfyldt. Målepunktet i Svendborg blev noteret 01.30. Her genfandt vi alle de store kølbåde samlet: Moleræseren, Nokia, Djursland og Multiform. Igen satte skipper spiler, som han lige så stille stod og firede fra side til side, så han kunne fange det mindste lille pust. Resultatet blev, at vi ligeså stille kom indenom dem alle. Den sidste var Nokia, og først langt senere fik vi at vide, at den umiddelbart efter havde måttet udgå, fordi den var gået på grund i Sundet. Skipperen på Fliegenklatsche havde anråbt os, og han troede lige først, det var Falk, men fandt hurtigt ud af, det var Lars.

Vi mødte også følgeskibet, der skulle rapportere resultater ind, og det hjalp, at den af og til sendte projektøren ud på bøjerne og gjorde det lidt nemmere for os at orientere os i natten. Kyo var stadig bag os, men havde halet os en smule i Svendborgsund. Senere distancerede vi dog atter ved udsejlingen. Stjernes kud nåede vi også at observere i den stille nat.

Ca. 3 timer tog det at gennemsejle Svendborgsund, og lige så stille ændrede vindstyrken sig igen og var så ret hurtigt oppe på 5-6 m/s fra NV. Jeg var noget kold og benyttede lejligheden til at få varmen lidt igen under dynen (4.30-5.15). Hvem skuede mit øje ud gennem rudene, da jeg atter dukkede op? - desværre Kyo, som atter havde halet ind på os. Drengene havde haft problemer med at få flyttet skødeskinnen til genuaen på cockpittet, og det havde givet udslaget i form af for langsomt sejlskift. Falk og co. øjnede lynhurtigt chancen for at komme udenom ved Sprogø kl 5.15. Thurø rev - meldepunkt var blevet noteret kl 3.10.

Turen videre op gennem Storebælt var noget hårdere end den første del af turen. Vinden 7 m/s skråt V-NV gav en noget bumpet fremfærd. De skrå bølger fra Kattedgat fik Shamoo til at dyppe næsen godt og grundigt, så det gav nogle gevaldige sprøjt i hovederne på os. Vejret holdt tørt og solen kikkede af og til frem, så solfaktorcreme til næser, læber og skaldede isser blev nødvendigt. Peter benyttede sig af min stadig varme forladte køje til at få varmen, (han havde bundkolde fødder), og en smule hvile. Morten og Kim holdt stand, dog hvilede Kim sig en kende, mens jeg fik stablet nogle amagermadder med ost på benene til morgenens indtagelse af kalorier. Nu kunne jeg godt mærke, at det skulle gå hurtigt med morgenmaden, så ikke kvalmen ville få overtaget. Igen varm te til besætningen og whisky som opstrammer mod kulden. Huerne fra om natten forblev på hovederne, da temperaturen ikke var steget

synderligt.

Peter sov 2 timer, vågnede og fandt ud af, at det var bedre at befinde sig på dækket end i køjen. Han dukkede noget grøn op i hovedet, men klarede skærerne uden at blive rigtig dårlig. Kl var 7, da han atter viste sig. Morten måtte også lige lidt til hægterne en halv times tid, da trætheden så småt begyndte at melde sig.

Lars gik, "still going strong", indenom Romsø, medens Falk valgte at gå udenom i den normale bue. Resultatet blev, at vi kom først rundt, men lidt efter Fynshoved, da vi ellers førte pænt, gik der totalt koks i et skift fra fokken til genuaen. Lars havde ikke turdet beholde genuaen oppe og derfor haft fokken oppe i den mellemliggende tid. Ved skiftet tilbage gik den nedtagne fok i klemme bag ved genuaen. Den var ikke til at få løs, så Kim og Peter baksede med møget, knoklede som bæster kraftigt opmuntrede af Morten og tilråb fra Lars om gode ideer. Alle involveredes i processen og endelig lykkedes projektet.

Kim og Peter, totalt flade af overanstrengelse, smed sig ned i cockpittet pustende og stønnende. Lars kunne ikke forlade rorpinden for at få overblik over fejlen, så det tog noget af den dyrebare tid. Jeg selv benyttede den almindelige tumult til at vende vrangen ud af mig selv imellem snorene i trampolinen! Altså ingen sejlads uden bræk! Kyo var selvfølgelig kommet helt op til os, og nu startede en sand match- race de to både imellem. Kryds op mod Æbelø med Kyo som leder i starten, men så kom hans "udstyrsuheld", da hans ene ror måtte tages op, fordi noget stål på rorlejet gik kaput. Ærgerligt for ham, men i kapsejlds synes man ikke helt så overbærende og hjælpsomme.

Atter ændredes stillingen mellem vore to Havkat 31'ere sig, og vi rundede bøjen ved Æbelø først nemlig 12.30. Også Moleræseren var ved vores dårlige skift kommet på faretruende højde med os. Sanne og Maria var blevet adviseret om vores forventede ankomst, denne gang dog lidt for optimistisk. Vi ankom tre kvarter til én time senere end først antaget, så de var lige ved at opgive at se os komme ind. De havde lige besluttet, at hvis ikke den flerskrogsbåd, de anede var på vej, var vores, ville de sætte næsen hjemad med de noget utålmodige børn. Det blæste ydermere ret meget i havnen, så det var ingen fornøjelse at stå der på molen. De havde allerede set nogle få både komme ind, men heldigvis var båden os, selvom de ikke anede hvad tøj, vi var iført.

Vores ankomst var 13.04, sjette hurtigste tid uden hensyntagen til handicap og i mål. 11 min før Kyo, men det var ikke nok til at slå ham på præmietid. En samlet tredjeplads i vores gruppe var vi alle i vores uerfarne crew godt tilfredse med. Roserne til Lars som skipper kendte ingen grænser, alle syntes kun, at Falk nåede ham til knæhaserne!

Vi blev slået af Nielsen - Trio, som nåede rundt på 15 h 41 m, med en præmietid kun 46 min bedre end vores, og Kyo's præmietid blot 13 min bedre. "Så næste år tager vi ham", var vi alle enige om. Fliegenklatshe's præmietid blev 1 h 8 min dårligere, og Dragster 3 h 18 min dårligere.

Vel ankommet fik vi en snak med Falk og co. og udvekslede hinandens uheld med hverandre. Lars og jeg tog en velfortjent øl på bænken i cockpittet, inden vi startede på den mest skrækkelige del af turen, nemlig hjemfarten til Middelfart. Det var koldt og blæsende, let snuskregn. Vi var så udkørte, at Shamoo nærmest selv måtte finde vej, vi sad og småsov ind imellem øvelser med stræk- bøj - tøffe, stræk- bøj- tøffe, for ikke at falde helt i søvn. Genua og storsejl var oppe indtil Båring Vig, men derfra var det motor og storsejl, så det kunne gå lidt hurtigere. Ankomst Middelfart 18.30, hvor vi på det sidste batteri fik ringet til familien, så de kunne afhente os i Audi'en. Hurtig samling af madrester og så ellers hjem til Fredericia til roastbeef med bearnaise (Peters specialitet). Lars' sidste kræfter gik til at hæve sit rødvinsglas nogle få gange, inden han som søvngænger slæbte sig op ad trappen og på hovedet i seng, noget vejrbitd i ansigtet og med sine stakkels læber i begyndende forfald. Der skulle kysse med varsomhed de næste par uger!

Lise Gerdes